

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Social

اجتماعی

انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان

۰۹ جولای ۲۰۱۱

بار اصلی بهره کشی بردوش کارگران ساختمانی

بعد از سقوط دولت نجیب و تهاجم خارجی ها به افغانستان، بیشترین سرمایه گذاری ها در بخش ساختمانی صورت گرفت، چون در جریان ۳۰ سال جنگ، شهرها و روستاها ضربات جدی را در بخش ساختمانی متحمل شده بودند. هزاران خانه در دهات ویران شدند و اکثر شهرها به خرابه ای مبدل گشتند، برگشت مهاجران با مشکل جدی سرپناه مواجه شد و در ۱۴ سال مهاجرت اکثر خانه ها ویران و ساختمان های دولتی از میان رفتند. به این خاطر هم سرمایه داران داخلی که چون دلال عمل می کردند و هم کمپنی های خارجی، بیشترین سرمایه گذاری را بر این بخش اختصاص دادند. تا سال ۲۰۰۷ حدود سه میلیارد دالر بر کار ساختمانی سرمایه گذاری شد و این گراف در سه سال گذشته به ۵ میلیارد دالر رسید. شهرها با برگشت آوارگان و ورشکستگی دهقانان یک باره مورد هجوم قرار گرفتند و در ده سال گذشته نفوس پایتخت از یک میلیون به ۵ میلیون نفر بالا رفت. شهرک سازی ها، اعمار خانه های بی نقشه (۶۰ درصد کابل بی نقشه است)، هتل ها و مارکیت ها، نیروی عظیم کار را می طلبید. تهیه مواد خام برای ساخت و ساز ساختمان ها (خشت، بلوک، سمنت، آهن، گچ، ریگ...) به نیروی کار دیگری ضرورت داشت و کارهای چون نلدوانی، لین کشی، کلکین و دروازه سازی، موزائیک کاری... را نیز گسترده ساخت که اینک بیش از نیم میلیون کارگر در بخش ساختمانی در سرتاسر کشور به کار اشتغال دارند.

جان کنی نیم میلیون کارگر که در خدمت تولید ارزش اضافی و سود برای سرمایه داران و دلالان سرمایه می باشند، نقش مهم در اقتصاد بازار کنونی کشور ما دارد. با این همه روزانه فقط مبلغ ۲۵۰ افغانی معادل ۵ دالر به این کارگران پرداخت می شود که فقط ارزش یک کیلو گرام گوشت را دارد. آن هم بخشی از این کارگران روزها بیکار می مانند که دیده ایم چگونه بر چهارراهی ها صف می کشند و با اندوه خاصی عابران را نگاه می کنند و انتظار دارند که چه وقت کارفرمائی او را به کاری دعوت کند. در مورد چگونگی کار و مزد این کارگران از سوی دولت چیز خاصی به تصویب نرسیده و به این خاطر این کارگران هیچ گونه مصونیت شغلی ندارند. مخصوصاً که بخش اعظمی از کار ساختمانی را کارکنان پاکستانی در انحصار خود در آورده اند. آنان می توانند با مزد کمتر کار بیشتر

انجام دهند، چون ۲۵۰ افغانی معادل ۵۰۰ کددار است که این روز مزدی برای بیشتر این کارگران در پاکستان میسر نیست.

علاوۀ در بخش های ساختمان سازی که خارجی ها به آنها مصروف اند، بیشتر از کارگران هندی، سریلانکائی، نیپالی و بنگله دیشی استفاده می کنند و یکی از کارهای مهم کنسولگری وزارت خارجه ترتیب و تنظیم ویزا برای این کارگران می باشد. چون خارجی ها به کارگران افغان اعتماد ندارند و با پرداخت مزد بیشتر از کارگران منطقه استفاده می کنند. بیکاری کارگران افغان باعث می شود تا بیشتر جوانان به صفوف اردو، پولیس و امنیت یورش ببرند و از این نیرو در جنگها با مزد بسیار پائین استفاده شود.

از جایی که در شرایط کنونی جامعه افغانستان یک جامعه مصرفی و فاقد تولید صنعتی است، کمپنی های سود خوار منطقه و جهان بنگل های خود را در این جا آب می سازند و تعداد کارگران صنعتی در افغانستان از ۴۰ هزار نفر تجاوز نمی کنند، پس معنی کارگر در کشور ما بیشتر حول کارگران ساختمانی می چرخد. در میان کارگران ساختمانی، ماهر و غیر ماهر، یخن سیاه و یخن سفید وجود دارند. در برخی از کارهای ساختمانی ابزار کاری پیشرفته و تکنولوژی مدرن به کار گرفته می شود که با سرانگشت این کارگران به حرکت در می آیند، در حالی که بخش دیگر با تابه کشی و خشت اندازی نیروی کار خود را به فروش می رسانند.

در روزگار کنونی تشکل پذیری و پیشرفت کارگران افغانستان بیشتر معنی کارگران ساختمانی را می دهد، به این خاطر اگر این کارگران در سرتاسر کشور، مخصوصاً پایتخت که طیف بسیار بزرگی را در خود جا داده، به آگاهی نسبی برسند، قادر به تغییر وضعیت کار در افغانستان می گردند. این اولین و مهمترین وظیفه تشکلات کارگری است که در میان این کارگران بروند و با آگاهی دهی از حقوق شان سیل عظیم آنان را به حرکت در آورند تا با شرایط بهتر به فروش نیروی کارشان بپردازند و بالاخره این نیرو را از کالا و بازار بیرون آورند.